

smeri namerava kralj Šasa s svojo Dragico vladati zanaprej srbsko kraljestvo, namreč v duhu, Rusom in Francozom prijaznem. Velikanska množica ljudstva se je trla zadnje nedeljo po Belemgradu, pravijo, da je bilo nad 30.000 ljudi navzočih, ki so kraljevski par navdušeno pozdravljali. Kraljica Draga si je na ta dan izprosila pomiloščenje vseh političnih zločincev, kar je v Srbiji naredilo najboljši utis. Milan je sedaj celo miren, pravijo, da mu je Rusija dala denar, naj bo vendar enkrat miren. Za denar pa Milan itak vse prav rad stori. Vsi narodi želijo, da bi sedaj zavladal v Srbiji mir in da bi kralj in kraljica uporabljala svojo moč le v blagor srbskega naroda.

Napad na perzijskega šaha Muzaffer-Eddina. Italijanski kralj se ni pokopan in že se je izvršil v Parizu nov napad zopet na vladarja in sicer na perzijskega šaha, ki se mudi sedaj v pariški razstavi. V trenutku ko je perzijski šah vstopil v voz pred palačo, kjer stanuje, vrgel se je neki delavec Salson z dvignjeno palco ali kakor nekateri pišejo z bodalom proti vozu in zakričal: Živeli otroci ljudstva! Veliki vezir, ki se je peljal s šahom, je hitro opazil napad ter ga odbil. Tako je šah srečno odšel s samim strahom. Delavec Salson je anarhist in je bil že večkrat kaznovan. Trdovratno taji, da bi imel sokrivca. Napad je povzročil v vseh krogih velik strah, tem bolj, ker je tako naglo sledil umoru italijanskega kralja Umberta. Mnogo bolj kot drugi so pa zbog napada presenečeni Francozi sami, ker dobro vedo, koliko škode jim povzroča tak dogodek v letošnjem letu svetovne razstave. Kronane glave, ki bodo tekom letošnjega leta obiskale pariško svetovno razstavo, so sejanje zelo redko. — Ruskega carja, toliko zaželjenega zaveznika, menda ne bo, in ko bi jih švedski kralj ne bil rešil iz zadrege, bi bil knez državnice Monaco jedini zastopnik zunanjih vladarjev evropskih. Perzijski šah kot eksotični suveren je bil Francozom torej dvakrat ljub in drag. Povsem umevno je tedaj, da skuša Francija čim najbolj potlačiti ta usodni dogodek.

Vojska v Južni Afriki. Burski general Devet se nahaja sedaj v Oranje državi, kjer povzroča Angležem velike preglavice. Angleške čete ga sicer pogosto obkoljujejo, toda vselej se jim previdoma izmuzne iz nastavljenih pasti. Sedaj se nahaja ob reki Vaal. Angleži bi mu radi prišli do živega, predno pride do Rustenburga, kjer oblega oddelek Burov obleganca v Mafeking. Kajpada je sedaj Dewetova akcija precej otežkočena, ker je vodja Prinsloo izgubil lepo število mož. Kljub temu pa Krüger in glavni poveljnik še ne obupata. Krüger sedaj v posebni proklamaciji zagotavlja farmovce, da jim bo povrnil vso škodo, ki jim jo povzročijo Angleži, ako vztrajajo v boju.

Vojska na Kitajskem. Iz Šangaja se poroča, da se je na dosedaj nepojašnjen način usmrtil Li-Hung-Čang, bivši podkralj v Kantonu in pred nedavnim »jedini prijatelj« tujcev mej kitajskimi velikaši. Vest o umoru sedaj še ni potrjena, a je dokaj verjetna, ker je Li-Hung-Čang igral v poslednjem času tako dvomljivo ulogo, da je res postal nemogoč. Rusiji sovražni listi pravijo, da je bil mož ruski agent, ki torej ni mogel gledati, da se je upor Kitajcev ravno v zadnjem času poostiril napram Rusom. Mogoče je tudi, da je mož prišel v nemilost na kitajskem dvoru in je menda dospel do prepričanja, da bo kitajska armada konečno vendar morala podleči združenim evropski premoči. Pomenljivo je tudi to, da se ni hotel odzvati povabilu, naj pride v Peking. O položaju evropskih poslanikov še vedno ni nobene jasnosti, akoravno se sedaj več ne dvomi, da razun Kelerja res še vsi žive. Poslaniki smejo baje že občevati s svojimi vladami, a le v odprtih pismih, to je pod nadzorstvom kitajske vlade. To je seveda vsekako sumljivo. Dovolili so jim tudi sloboden odhod v Tientsin, katere ugodnosti se pa bržkone ne bodo po-

služili, dobro vedoč, da jim preti zunaj pekinskega ozidja še večja nevarnost, za katero bi pa vlada ne prevzela nikake odgovornosti. Na poti mej Pekinom in Tientsinom so se v poslednjih dneh izredno namnožile kitajske čete in v kratkem pride do ljutega boja mej njimi in prodirajočo zvezno armado.

Dopisi.

Iz Celja. Celjani, vračajoči se iz ponkove slavnosti, doživeli smo doma čuden — čisto celjski sprejem od strani naših nemščurskih someščanov. Z veliko težavo smo prišli s kolodvora v mesto. Naj Vam natanko razložim, kako zapleteno se je cela stvar izvršila. Celjani zbornali so svoje ljudstvo skup z neumnim izgovorom, da hočejo iz slavnosti prišedši gostje celjsko mesto napasti. Razložili so njim veliko nevarnost, ki preti nemškemu Celju, na kar se je sklenilo, gostov na noben način v mesto spustiti. Ker pa, žal, tistega močnega rimljanskega obzidja ni več, sklenili so nadomestiti ga s svojimi lastnimi trupli, tako da bi se le čez ista moglo priti v mesto. Res, junaški sklep! — Ko so skrbne oblasti videle to, na boj pripravljeno celjsko gardo, naročili so še nekaj stotnij vojaštva, da je bila cela stvar, kolikor možno strašna in resna videti (mesto da bi z njim brezposelno stoječe množice razpodeli). Ko se je pripeljal sekundarni vlak ob četrtna deseto uro zvečer na kolodvor in smo Celjani izstopili, bilo je že vse »v redu«. Župan Stiger in njegov adjutant Fürsbauer stopala sta po peronu ter z boječo natančnostjo motrila prišlece, da bi se med nje kak tujec ne vrinil, ki bi utegnil nemški značaj Celja vkrasti in domu odnesti (tega se je Nemcem res bati)! Dva komisarja okrajnega glavarstva mešala sta se med prišleci s pomirjajočimi besedami: »nur ruhig nachhause gehen, draussen stehen viele Leute«, kar se je glasilo kakor svaritev, kadar se otrokom s sibo preti, čes, ako ne bote mirni, vas bodo pa oni hudi možje. Pred vratmi čakala je policija in oni »hudi« možje — celjske barabe. Vodja Sokolov je zahteval, oziraje se na to, da bi znal kak zločinec zastavo poškodovati, da se fakinaža odstrani, na kar pa je policija odgovarjala, da ne more. »Dobro!« zakliče na to vodja Sokolov, »ako je stvar taka, bratje Sokoli, naprej!« Šli smo naprej — barabe pa so zginile in sicer tako hitro, da ne vemo, ali njim je policija namignila, ali pa so dobili respekt pred Sokoli. V mestu čakal nas je prizor, kakoršnega smo v Celji že vajeni gledati: grozeče množice in oboroženo vojaštvo v kordonih. Prisiljeni smo bili iti v ovinku po grabenski ulici. Mestna druhal bila je izjemoma popolnoma tiha; dobila je namreč povelje, da se sme samo prikazati na ulici, ne pa tudi razgrajati in kričati. Iz njenega obnašanja se bere naravnost volja voditeljev. Kratko rečeno: to je izvrsten stroj, kateri takoj deluje, kadarkoli se izvestni nemški gospódi poljubi, da se mirnim Slovincem zausnice delijo. — V resnici pa ta zadnja navidezna razburjenost Nemcev ni nič drugega, kakor zvita agitacija tistih proti sokolski slavnosti. — Vprašamo se: ali se imajo kristijani v Kini bolje, ali Slovinci v Avstriji.

Tinje na Pohorju. Na prijazno povabilo prišel sem na Tinje. Kaj pa, da me je zanimalo malo povpraševati po narodnem mišljenju in probujenju slavnihtinjskih farmanov, posebno ker sem bral nekdanj v Gospodarju, da sta tinjska občana pri volitvi za okrajni zastop »potegnili« v nemški tabor ali pa iz strahu pred gornje-bistričkimi veljaki pobegnili. Bila sta župan Pliberšek in Smogavec (po domače Škrinjar). Toda razmerje med njima je tako, da kar Škrinjar reče, to je res; potem se ravna župan in večina slavnihtinjskih odbornikov. V pojasnilo par besed.

Nekdaj so pred toliko in toliko leti občinski možje na svét modrega gospoda sklenili, da bodo, kar je edino pametno, slovenski

uradovani. Imajo celo poleg nemškega, slovenski pečat. V teku let so hoté in nehoté pozabili, udali so se želji ali zapovedi občinskega tajnika Špesa, in so pustili Tinjčane v službi nemškega naroda. Letos je občinski tajnik zbolel; zdaj je bila prilika, da se stvar popravi in drugi občinski tajnik pridobi, ki bi slovenski uradovao. Pa so jo modro naredili — Tinjčani! Tinjske fare odborniki so sklenili z večino glasov, da bo slov.-bistrički Pitschl občinski tajnik; on pa hoče samo nemški dopisovati. In temu modremu nasvetu je bil oče — Smogavec, kateremu so še drugi odborniki prikimali, pred vsem sevé župan.

Pliberšek, Smogavec in vsi Tinjčani, povejte mi, koliko vas pa je, da razumete nemški? Ali je razun čast. g. župnika, učitelja, g. dr. Vošnjaka in Kieslingerja še kateri, ki bi se znal nemški podpisati in nemške dopise razumeti? — Saj še pol fare ljudij niti slovenski ne zna brati, zdaj pa ste naenkrat Nemci postali. Bote morali menjati s slov.-bistričkimi Nemci. Oni znajo slovensko, ker s Slovinci kupčujejo, torej ne potrebujejo nemškega pridigarja; vi pa znate nemški, ali vsaj hočete Nemci biti, torej: nemški pridigar iz Slov. Bistrice naj pride na Tinje, da bo nemški pridigoval, vaš bolelni župnik pa naj gre v Slov. Bistrico za slovenskega pridigarja. Še nekaj sem slišal, pa res ne vem, bi li verjel ali ne.

Vrli gospod nadučitelj se je pri tisti seji ponudil, da bi imel brezplačno nadaljevalno nedeljsko šolo, samo seženj drv je zahteval za zimo za kurjavo, da ne bi učenci zmrznili. Drugi bi s štirimi rokami pograbili to priliko, a tinjski veljaki pa so modrovali, bi li, ali ne bi. — Kaj pravite, tinjski farmani k takemu občinskemu odboru? Kaj pravite k temu zavedni fantje in dekleta, ki se že veselite nedeljske šole in bralnega društva? — Pustite jih na miru! Če vam pa pripravita gospod župnik in nadučitelj bralno društvo, pristopite v obilnem številu, pridružite se zavednim pohorskim Slovincem, kakor so n. pr. od Sv. Kungote; bodite ponosni, da ste Slovinci, ne pa nemškutarji, katerim so še zapeli nepozabni škof Slomšek »graja nemškutarjem« — ne preveč mило pesem. Škrinjar, ali ste že brali Slomšekov spis »graja nemškutarjem?« — Če ne, si hitro izposodite to knjigo! Popotnik.

Iz Sromelj. Nekdo poroča v zadnji številki »Slov. Gospodarja«, da je toča dne 30. mal. srpana vinograde v brežiškem okraju uničila. To poročilo je pretirano; pri nas ni toča nič, ali le deloma neznačno škodo napravila, ter upamo, da ako nas Bog še nadalje varuje, bomo imeli bogato trgateg; trte se grozdja kar sibe, posebno tam, kjer tudi mraz ni škodoval, in to so bolj visoko ležeči vinogradi. Da pa toče ni ali vsaj le malo bilo, bi pripisovali temu, da se je pridno streljalo; in ravno tam, kjer so postaje gosto nastavljene, ni bilo toče. Če je že redkokje kako zrno padlo, ni bilo trdo, ledeno, ampak mehko, kakor kroglica od južnega snega. Tudi grozdne plesnobe letos ni, ker so ljudje pridno žvepljali. Hvala gre za to gsp. potovalnemu učitelju I. Beletu, kateri je dvakrat prišel, namreč v jeseni lanskega leta, in letos na binkoštni pondeljek, nas podučevati in k žvepljanju spodbujati.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Č. gg. slov. tovarišem abiturijentom mariborske gimnazije iz l. 1890 naznanjam, kot za slovenske tovariše določeni sklicatelj, da se za letos dogovorjeni sestanek posebno radi dislokacijskih razmer vršiti ne more. — V Pragi 4. avgusta 1900. Dr. Ivan Žmavc.

Maturanti mariborske gimnazije iz leta 1880 snidejo se v torek 21. avgusta t. l. Ob polu deseti uri bo maša zadušnica za